

EN LA CLAROR

En la claror malaltissa,
d'un cap vespre de tardor,
s'entreveia la mirada,
d'una noia enamorada,
tot avançant la foscor.
Un somriure per dessota,
d'aquells ulls enlluernats,
arrodonia la cara,
orgull i sospirs de mare,
i de cors enamorats.
Sols per a un ella somreia,
doncs que a molts va dir que no,
pel noi que tan adorava,
saben bé que ell l'estimava,
i a qui va fer un petó.
Al món del romanticisme,
diu que un però no te preu.
Si es de noia enamorada,
son el petó i l'abraçada,
el millor que va fer Déu.
Quan per l'altra un cor batega,
i se sent amb ell lligat,
la Il·lusió més gran desperta,
doncs sap que l'ànima oberta,
deixa entrar l'enamorat.
Amb ulls d'amor se'l mirava,
captivadora i constant,
de paraula carinyosa,
ella parlava amorosa,
entendrint més a l'amant.
Arribà al fi amb dolçura,
el més esperat moment,
en que ja dos cors ansiosos,
dolçament tendres i joiosos,
es fonien eternament.
Que bonic l'amor que sempre,
sap ésser constant, fidel.
Benaürats els que s'estimen,
i de l'altra s'endevinen,
les grans virtuts de l'anhel.

ESTEVE PERICH SALA